

kronika – *cronika*

PETO ZBOROVANJE KATOLIČKE BIBLIJSKE FEDERACIJE U HONG KONGU

Od 2. do 12. srpnja Katolička biblijska federacija održala je pod počasnim predsjedanjem kardinala Johna Baptista Wua Chenga Chunga, hongkonškog biskupa svoju opću skupštinu koja se okuplja svake šeste godine. To međunarodno katoličko udruženje plod je II. vatikanskog sabora, osobito dogmatske konstitucije o božanskoj Objavi (Dei Verbum – Božja riječ, VI. glava: Sveto pismo u životu Crkve) koja traži od Crkve da po biblijskom apostolatu i službi biblijskog pastora poradi na tome da Sveto pismo »kao duša svete teologije« (DV 24) prožme sav kršćanski život.

Papa Ivan Pavao II. Skupštini je poručio da će »nastojanja Katoličke biblijske federacije biti okrunjena uspjehom u onoj mjeri u kojoj će pomoći i podržati djelo Pastira koje je Gospodin postavio da pasu njegovo stado u svakoj mjesnoj Crkvi«.

Vodstvo tog međunarodnog katoličkog udruženja s generalnim tajnikom L. Feldkämperom i hongkonškim generalnim vikarom msgr. Dominikom Chanom ove je godine izabralo Hong Kong kao mjesto održavanja. Hong Kong će 1997. biti inkorporiran u Kinu, kao što će 1999. biti Macau, a 2000. godine Tajvan. Crkva je u Aziji manjina u usporedbi sa stanovništvom i drugim velikim religijama ali je živa, dinamična i puna optimizma ide ususret novim vremenima i prostorima velikih religija: islama, konfucionizma, hinduizma i budizma. Azijsko kršćansko iskustvo crpi svoju snagu i bogatstvo upravo iz Biblije. Hongkonško marno i dobro izgrađeno društvo i aktivna mlada Crkva žele imati ulogu mosta prema mnoštvu svojih sunarodnjaka. Upravo je temi života: »Riječ Božja – izvor života« i bilo posvećeno ovogodišnje zborovanje: »I Riječ tijelom postade... da život imaju, u izobilju da ga imaju« (Iv 1,14; 10,10).

Rad skupštine odvijao se u duhovnom ozračju svakidašnje zajedničke molitve, meditacije nad biblijskim tekstom, tj. rad po zajedničkoj prilagođenoj metodi, poznatoj kao »lectio divina« (božansko čitanje), koju je za sudionike po Isusovom dijalogu sa Samarijankom (Iv 4) pripremio Carlos Mesters iz Brazila. Euharistijsko slavlje je svaki dan pripremala i predvodila druga skupina. Uz zborovanje pojedine su zemlje priredile oglednu izložbu svojih biblijskih pomagala za rad.

Skupština se bavila ustrojstvom udruženja. Četiri glavna predavanja obrađivala su temu Božje riječi u današnjem svijetu: jedno je predavanje bilo posvećeno afričkoj perspektivi, drugo azijskom kontekstu. Europski prilog pod naslovom »Bogatstvo Biblije i raznolikost čitanja« odnosio se na dogmatsku konstituciju II. vatikanskog sabora "Dei Verbum«, završni dokumenat IV. skupštine u Bogoti (1990.) i dokumenat Papinske biblijske komisije o tumačenju Svetog pisma (1993.). Praktične smjernice iz perspektive Latinske Amerike odnosile su se na izobrazbu i praktični rad biblijskih djelatnika.

Rad se odvijao u plenumu i malim skupinama. Sudionici su se susreli s budističkim monasima. Imali su priliku prisustvovati indijskom plesu na teme iz evanđelja. Kulturnu kinesku večer pripremili su učenici i učenice katoličkih škola. Sudionici su u nedjelju bili gosti župnih zajednica.

U udruženju Katoličke biblijske federacije djeluje i subregija Srednje Europe. U nju je učlanjen hrvatski Institut za biblijski pastoral Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Upravo je hrvatski Institut po svojim predsjednicima (pokoynom profesor Jerku Fučku i dru Nikoli Hohnjecu) zadnjih šest godina u Izvršnom odboru Katoličke biblijske federacije zastupao Europu / Srednji istok. Ove godine sa strane Svete Stolice bila je i izmjena predsjednika tako da je msgr. A. Ablondi, biskup Livorna predao predsjedničko mjesto msgru W. Eggeru, biskupu iz Južnog Tirola. Skupština je na koncu pismenim saopćenjem izrazila svoju privrženost praktičnom biblijskom radu i preporučila permanentno služenje na promicanju biblijskog apostolata i biblijskog pastorala.

U dodatku donosim prijevod završnog dokumenta.

Nikola Hohnjec, Zagreb

D O D A T A K

RIJEČ BOŽJA – IZVOR ŽIVOTA

Završna izjava V. plenarne skupštine Katoličke biblijske federacije Hong Kong, 2.–12. srpnja 1996.

1.0 Nas 170 delegata članova Katoličke biblijske federacije, koji dolazimo iz 70 zemalja, okupili smo se na Sveučilištu znanosti i tehnologije, Clearwater Bay, Hong Kong, od 2. do 12. srpnja 1996.

1.1 Pozvani smo da se sastanemo oko teme »Riječ Božja – izvor života«. Ovaj nam je sastanak omogućio da razmijenimo iskustva, naša bogato raznolika iskustva, životvornih sila ali i onih koje se bave smrću a na djelu su u našim društvima, te načina na koje je Riječ Božja, kao i naše služenje Riječi, za nas postala izvor života. Sve smo više svjesni da je naš svijet duboko označen izazovima socijalne pravde, mira i zaštite stvorenja. U svome smo radu bili veoma ohrabreni nagovorom pape Ivana Pavla II. u njegovu Pismu Skupštini: »Dok molite i proučavate, duboko ste svjesni težnje za božanskim životom koji danas označava muškarce i žene, duboke čežnje za sigurnošću i nadom koja ispunja mnoga ljudska srca«, kao što smo bili ohrabreni i učvršćeni u izboru teme za Skupštinu papinom zauzetom obranom dostojanstva života, izraženom u *Evangelium vitae* i na tolikim drugim mjestima.

1.2 Razmišljali smo o biblijskom tekstu i načinima kojima osvjetljava naše iskustvo i kojima je njime osvjetljen. Osobito smo se trajno vraćali na način na koji Evanđelje po Ivanu predstavlja susret Isusa i Samarijanke (Iv 4,1–42). Taj je tekst bio sadržaj našeg dnevnog *lectio divina*. U ovoj Završnoj izjavi nudimo jedan *lectio* toga teksta i kušamo ga povezati s našim služenjem u sljedećih šest godina. Naš *lectio* odražava azijski smještaj našega sastanka i uvjetovan je azijskim nasljedstvom koje cijeni skladnu mudrost što oživljuje u »*spilji srca*«.

2. »Isus je umoran od puta sjedio na zdencu. Bila je otprilike šesta ura.« (Iv 4,6)

2.1 Naša priča započinje u podne. Zaposleni dio dana već je prošao, a plodnosni dio tek treba doći. Bila je to samo stanika u Isusovu životnom putu, ali dovoljno znakovita da bi utjecala i na nas danas. Kao članovi Katoličke biblijske fe-

deracije putovali smo iz Bogote i, dok smo s nadom gledali u budućnost, zaustavili smo se na hongkonškom zdencu. Narod Hong Konga nastavlja svoje putovanje promišljajući mogućnosti i izazove prelaska u novo tisućljeće pod novom političkom razdiobom. To je odgovarajuće mjesto ispitivanja našeg vlastitog putovanja u biblijskom pastoralnom sluzenju, te promišljanja njegovih izazova i mogućnosti.

2.2 Isus sjedi na zdencu, mjestu susretanja (usp. Post 21,22–34; 24,10–27; 26,15–25; Izl 2,16–22). Oko zdenca ljudi su dijelili, vrednovali i planirali svoj život. Ovdje su pripovijedali priče o svojim borbama, obznanjivali žeđ za skladom i mirom. Upravo su se na Jakovljevu zdencu prisjećali svojih predaka, svojih starih predaja, predaja čiji smo i mi primatelji.

2.3 Isus sjedi na zdencu, mjestu na kojem se zadovoljava temeljna ljudska potreba za vodom, za osvježenjem. Na zdencu nalazimo svježvu vodu potrebnu za životno putovanje.

2.4 Ovdje u Hong Kongu taj Isusov čin sukladan je našem iskustvu. Sjedimo na mjestu gdje se Istok sastaje sa Zapadom, gdje drevna kineska mudrost i predaja živi neposredno uz suvremenu urbanizaciju i tgovacko poduzetništvo. Ovdje, kao i u mnogim gradovima, osjećamo kako se ljudi nadaju i žeđaju za opstankom usred potrošačkog mentaliteta i zagađenja, za pravom zajednicom usred osamljenosti i otuđenja. Vidimo gospodarski rast smješten u visokim staklenim i betonskim zgradama, a vidimo i ljude koji pate zbog pohlepe nekolicine moćnika, nadajući se da će korist rasta biti podijeljena s onima kojima je to najpotrebnije. Svjesni smo, osobito na Sveučilištu znanosti i tehnologije, kako tehnološki napredak otkriva našu Bogom danu ljudsku domišljatost, ali i obećanja tehnologije o olakšanju tereta i monotonije. Nadamo se da će ovaj novi svijet biti takav u kojem će se poštivati ljudsko dostojanstvo i integritet stvorenja. Osjećamo također jednu dublju žeđ, žeđ za trajnim osobnim susretom s Bogom objavljenim u Isusu. Osaženi Božjim Duhom, žeđamo za dijeljenjem toga životvornog iskustva s drugima. Na podnevnoj vrućini današnjeg često otuđenog svijeta, žeđamo za životom u izobilju kojega nam Isus kao Izvor može dati.

3. »Kad bi znala dar Božji...« (Iv 4,10)

3.1 Dok razmišljamo o ovoj žeđi za istinskim životom, shvaćamo da nam je Bog, »ljubitelj života« (Mudr 11,26), uvijek darivao život. Božji je stvaralački Duh uvijek bio na djelu u svijetu, odgovarajući na naše čežnje, na naše žudnje, za opstankom, za kruhom, za krovom nad glavom, za slobodom, za zajednicom, za solidarnošću. Bog je ispisivao knjigu života na stranicama različitih kultura i religijskih predaja, u životima običnih žena i muškaraca.

3.2 No mi lako budemo slijepi za Božje djelovanje. Naše se oči moraju otvoriti. Lako se možemo zaustaviti samo na površnim težnjama, težnjama koje su još uvijek previše egocentrične. Samarijanka je najprije težila za svijetom u kojem ne

bi morala svaki dan dolaziti zahvaćati vodu. Njezinim je težnjama, kao i našim potrebama, trebalo produbljenje i čišćenje. Božja nam Riječ može dati dublji pogled u stvarnost, može nam pomoći da vidimo Božju ruku na djelu u sjaju stvorenja, u zajednicama koje se bore za pravdu i mir, u ljepoti ljudskog života. Baš kao što su Samarijankine težnje bile produbljene i očišćene u susretu s Isusom, tako Božja Riječ može produbiti i očistiti i naše težnje, pomažući nam da shvatimo Božju težnju za nas, težnju »*da život imaju, u izobilju da ga imaju*« (Iv 10,10), težnju onoga koji »*može učiniti mnogo izobilnije nego li mi moliti ili zamisliti*« (Ef 3,20). Riječ nas osposobljava da novim očima vidimo stvarnost i naše nade. U isto nam vrijeme stvarnost može dati nove leće kroz koje valja čitati Riječ.

3.3 Ovo produbljenje pogleda i težnji događa se postupno. Takav proces obraćenja zadatak je za cijeli život. Samarijanka je baš postupno išla od gledanja Isusa kao Židova koji je, na njezino izuzetno iznenađenje, govorio s njom, preko gledanja u njemu mogućeg dobavljača obične vode, do viđenja njega kao proroka, zatim kao Mesije i konačno osposobljavajući svoj narod da ga sam vidi kao Spasitelja svijeta. Baš postupno je išla od želje za vodom, preko želje za nepresušnim izvorom vode, do želje za vodom koja struji u život vječni. Baš postupno je postala učenik i apostol (usp. Mk 8,22–38; Iv 9,1–41; 11,21–27). Baš postupno smi i mi, u ovoj Plenarnoj skupštini, kroz naše slušanje, našu razmjenu iskustava, naš *lectio divina*, dovedeni dublje u otajstvo Božje životvorne ljubavi.

4. »Ja sam, ja koji s tobom govorim« (Iv 4,26)

4.1 »*Više puta i na više načina*« (Heb 1,1) Bog je prisutan u životu, u povijesti, u kulturi naroda. Kako možemo otkriti i iskusiti tu prisutnost? Kako trebamo čitati Bibliju da bi nam otkrila taj izvor života i doista postala Radosna vijest, prije svega za siromahe (Lk 4,18)?

4.2 Isus je objavio Boga kao Oca. Njegova hrana bila je Očeva volja (r. 34). To je bio izvor njegova poslanja: »*sam od sebe ne činim ništa, nego onako zborim kako me naučio Otac*« (Iv 8,28). Zbog toga ima nov izgled koji mu omogućuje da razotkrije Božju prisutnost u životu (r. 35). On je dar kojega Bog daje, izvor žive vode (r. 10). U svome životu, u svim svojim riječima i činima, on nam ostavlja odbljesak Božjega lica. »*Tko je vidio mene, vidio je i Oca*« (Iv 14,9). On je prizma kroz koju otkrivamo put koji vodi do izvora života.

4.3 Isus je bio vjeran kulturi i predajama svoga naroda (r. 22). No njegov živi osjećaj za prisutnost Boga kao Oca dao mu je veliku slobodu s obzirom na zakone i običaje koji su bili u suprotnosti sa životom, s bratstvom i sestrinstvom. Tako, putuje u Samariju (r. 3); iako muškarac, otvoreno govori sa ženom (r. 7); iako Židov, prihvaća Samarijanku koja je još i izopćenica, i s poštovanjem ulazi s njom u razgovor (r. 9); dva je dana živio sa Samarijancima u čemu ga nisu spriječili propisi o obrednoj čistoći (r. 40).

4.4 Božja prisutnost daje mu nove oči za čitanje Biblije, da bi u njoj otkrio nova značenja (rr. 20–24), da bi na nov način shvatio stvarnosti života (r. 35), da bi u ljudima koji su od svojih suvremenika smatrani hereticima vidio izvor života, kako bi ih osposobio da u svojim životima vide Božji dar (r. 14).

4.5 Življenjem i davanjem života, Isus objavljuje Božje lice. No, u isto vrijeme, dopušta ljudima da otkriju svoje vlastito lice, svoj vlastiti identitet, svoju vlastitu sposobnost zajedničkog djelovanja za bolji život. Na taj način samarijanska zajednica bila je u mogućnosti premostiti jaz koji ih je dijelio od Židova, te u svojoj sredini prihvatiti Isusa Židova.

4.6 Taj je put što ga Isus označuje kao onaj koji vodi do izvora života težak put, put pritisnut sukobima. Danas naš put prolazi kroz sukob između kulture smrti i zajednica koje traže ostvarenje životvorne ljubavi. To nije uvijek jasan put, što je i sam Isus iskusio u razgovoru sa Samarijankom (rr. 4.11–13.15.17.19–20). No to je put kojim je objavio sebe kao Mesiju, kao onoga koji ispunja nadu svoga naroda (r. 26). A u zajedničkom življenju s njim Samarijanci su otkrili tko je on zapravo – »Spasitelj svijeta« (r. 42).

5. »... ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu« (Iv 4,21)

5.1 Isus i žena iz Samarije raspravljali su o mjestu gdje se Bog doista štuje. To je razgovor koji vodi do prelaženja, do nadilaženja granica

- između kultura i religija (r. 9)
- između žene i muškarca (r. 27)
- između moćnoga i nemoćnoga (r. 7).

To se događa u susretu između Isusa – gladnog, žednog i umornog (rr. 4.6.8) – i žene – žedne života (r. 15). To se događa na zdencu, mjestu svakidašnje stvarnosti. To se događa u dijalogu vjere, u kojem oba sugovornika najprije iskusi teškoću i nerazumijevanje, ali u kojem su uzajamnim slušanjem vođeni uvijek u veće dubine.

5.2 U tom razgovoru postaje jasno da je čitav svijet i svakodnevni život, a ne samo posebna sveta mjesta i vremena, mjesto gdje se klanja Bogu u duhu i istini (r. 23s), i gdje Isus najprije objavljuje sebe kao Mesiju (r. 26). Ono što je sada odlučno, to je život u Isusovu duhu i u službi istini, čije je ljudsko lice prakticiranje pravde, sestrinstvo i bratstvo, život u suosjećanju s potrebnima i napaćenima (usp. I Iv 4,20). Taj novi život oblikovan je pozornošću na Božju volju, objavljenu Božjem vlastitom narodu, u skladu s kojom je sam Isus živio (r. 34), i na koju nas Duh uvijek podsjeća (Iv 14,26).

5.3 Pastoralna praksa koje je nadahnuta Biblijom i na njoj utemeljena može podosta naučiti iz ovog susreta i dijaloga koji prelazi sve granice.

5.3.1 Biblijsko pastoralno služenje je dijaloško, osjetljivo za stvarne situacije u kojima živimo, osjetljivo za ljudsku žeđ za životom, spremno slušati i poštivati one s kojima ulazimo u razgovor.

5.3.2 Trebamo naučiti da se Bog može susresti na krajnje iznenađujućim i neuobičajenim mjestima, među ljudima drugih vjerovanja i onima koji ne vjeruju, izvan zidova crkve, izvan svetih vremena i mjesta, te u svim aktivnostima koje doista trebaju služenje nas kao pojedinaca ili kolektivnog okruženja.

5.3.3 Mnogi ljudi žive u svijetu u kojem je borba za opstanak svakodnevna stvarnost. Mnogi drugi kušaju plodove slobode nakon dugotrajnog tlačenja, te istovremeno otkrivaju nove izazove koje donosi sloboda. Mnogi također žive u svijetu u kojem se vide kao sekularni i postmoderni ljudi. No u svim tim svjetovima ljudi u dubini svijeta traže iskustvo božanskoga. Stoga, biblijsko pastoralno služenje ne može ostati stvar samo religioznih ljudi, nešto oko čega bi trebalo raditi samo unutar crkvene zajednice. Ono treba Radosnu vijest unijeti u odnos sa svim područjima života, tako da žene i muškarci mogu doći do iskustva i ispovijediti da Božja prisutnost, vidljiva u Isusu Kristu, može donijeti spasenje i oslobođenje, mir i pomirenje čitavome svijetu.

5.3.4 Do takva spasenja i oslobođenja, takva mira i pomirenja, može doći samo ako nadiđemo obje tendencije mnogih kultura i tradicija (čak i nekih kršćanskih tradicija!) da se vrijednost osobe mjeri njezinim spolom, rasom, religijom, kulturom, ekonomskim statusom ili moći, te tendenciju da se svijet dijeli na dobre i loše, one za Boga i one protiv Boga.

5.3.5 Ovaj stav dijaloga, osjetljivosti i suosjećanja za »drugoga«, za ljude drugačije kulture, drugačije vjere, drugačijeg pogleda na svijet, nikako ne može biti vlastit bilo kakvoj religioznoj aroganciji i bilo kakvom fundamentalističkom razumijevanju Biblije. »Duhovna uskogrudnost« takvog fundamentalizma s pravom je bila kritizirana (Papinska biblijska komisija, *Tumačenje Biblije u Crkvi*).

6. »... takve upravo klanjatelje traži Otac« (Iv 4,23)

6.1 Koliko god čeznuli za životom, koliko ga god tjeskobno tražili, Bog nam ga je još više željan dati. Putovanje čovječanstva prema Bogu također je i putovanje Boga prema nama. Naša želja za istinskim životom izlazi u susret Božjoj želji za istinskim klanjateljima.

6.2 Bog »*ljubitelj života*« (Mudr 11,26) »*s velikom ljubavlju dolazi u susret svojim sinovima i s njima razgovara*« (DV 21), te je spreman po Isusu Kristu, prisutnom gdje god su dvojica ili trojica okupljeni u njegovo ime, dijeliti s njima božanski život.

6.3 Ovog životvornog Boga koji preuzima inicijativu vidimo na djelu u Isusu dok susreće Samarijanku, dok govori njezinu srcu, dok ulazi u dubinu njezina ži-

vota, dok ju otvara Ocu, dok ju upoznaje s beskonačnim obzorom klanjanja u Duhu i istini.

6.4 Isus je govorio o davanju svoga života nama kao o svome »jelu«, kao o razlogu za njegovo postojanje na svijetu – »Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo.« (r. 34); »Da, to je volja Oca mojega da tko god vidi sina i vjeruje u njega, ima život vječni« (Iv 6,40); »Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju« (Iv 10,10).

6.5 Danas Isus nastavlja svoje djelo po svojoj riječi. Ta riječ nije mrtvo slovo, nego ima svoj vlastiti život. Nije čitač onaj koji prvi analizira, objašnjava i razotkriva značenje teksta, nego sam tekst osvjetljuje i objavljuje svoju istinu. Ovaj stav poštovanja pred živim tekstom u dubokom je skladu s predajama azijskih kultura. On poziva na napor slušanja Boga, kao i na svijest o Božjoj spremnosti da nam govori.

6.6 Stoga, čitač dolazi u zahvalnom čuđenju i iskrenoj poniznosti, u otvorenosti, spreman da bude iznenađen, kako bi dao hvalu, kako bi bio uronjen u beskonačno, kako bi ušao u Božje srce po Božjoj riječi, kako bi bio uhvaćen u puninu života, života koji hodi u ljubavi i istini.

7. »Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli« (Iv 4,42)

7.1 Susret Isusa i Samarijanke nije više privatni razgovor, već šalje ženu na trag u njezinu zajednicu i vodi susretu, dijeljenju života između samarijanske i židovske zajednice.

7.2 Na način koji je morao izazvati iznenađenje, pa i šok, četvrto Evanđelje predstavlja ženu (po predaji nedostatnog svjedoka) kao prvu osobu po kojoj se Isus objavljuje kao Mesija. Ono ide i dalje predstavljajući tu ženu, sa čitavom njezinom nesretnom životnom pričom, kao apostola svoje zajednice. Pozivajući svoje suseljanke: »Dođite da vidite čovjeka koji mi je kazao sve što sam počinila« (r. 28) ona nastavlja djelo Isusa koji je nekoliko poglavlja ranije oslikan kako poziva svoje prve učenike: »Dođite i vidjet ćete« (Iv 1,39).

7.3 No žena silazi s pozornice; govori ne o sebi nego o Isusu, umanjujući se tako da on može rasti (usp. Iv 3,30). Ona ne samo da komunicira iskustvo Isusa, nego i osposobljava druge da sami uđu u iskustvo Isusa. I dok to čine, oni dolaze do jednog dubljeg i šireg uvida – Isus je doista »Spasitelj svijeta« (r. 42).

7.4 Takvo iskustvo i uvod nije trenutačno, već dolazi nakon »dva dana« (r. 40), nakon ne samo zajedničkih razgovora, nego i zajedničkog življenja.

7.5 Smisao ovoga za biblijsko pastoralno služenje je jasan

– mi, i žene i muškarci, pozvani smo da budemo apostoli, da pozivamo druge da »dođu i vide«

- mi »ne propovijedamo same sebe, nego Krista Isusa« (2 Kor 4,5)
- uključeni smo u istinski dijalog kad ne razmijenjujemo samo riječi, nego pokazujemo i uzajamnu solidarnost u našim životnim stvarnostima
- u takvom dijalogu mi smo i učenici i učitelji
- u tom dijalogu, tom susretu, nadamo se doći u susret drugima te zajedno doći u susret Isusu i iskusiti načine na koje je on životvorni spasitelj svijeta.

8. »... pogledajte polja: već se bjelasaju za žetvu« (Iv 4,35)

8.0 Prvo viđenje našega poslanja dotaklo je naše misli, naša srca i našu maštu dok smo »čitali« priču o Isusu i Samarijanki. Da bi to viđenje postalo stvarnost, moramo od viđenja prijeći na djelovanje. Stoga se u svom poslanju posluživanja Božje Riječi Života obvezujemo na sljedeći način:

8.1 *Katolička biblijska federacija* obvezuje se na

8.1.1 daljnje jačanje procesa regionalizacije započetog u Bogoti i traženje stvaralački novih oblika povezivanja

8.1.2 produbljenje našeg razmišljanja nad čitanjem Biblije u kontekstu, te nad hermeneutskim pitanjima s tim u svezi

8.1.3 promicanje mogućnosti biskupske sinode o Božjoj Riječi, s osobitom pozornošću na prihvaćanje VI. poglavlja konstitucije *Dei Verbum*, te spremnost da se i doprinese pripremi takve sinode; osobito, putem Izvršnog vijeća i sub/regionalnih koordinatora, pripremi dokumenta o temi »*Uloga Biblije i biblijskog pastoralna u Crkvi*« s obzirom na tu sinodu.

8.1.4 stvaranje bliskijeg odnosa s drugim skupinama u čijem služenju Biblija igra ili bi mogla igrati središnju ulogu, na primjer, liturgijskim institutima, središtima za katehetsku i pastoralnu formaciju, odborima za pravdu, mir i integritet stvorenja.

8.1.5 traženje novih mogućnosti za suradnju s Papinskom biblijskom komisijom

8.1.6 povezivanje sa službenim nacionalnim i lokalnim skupinama koje se pripremaju za vjersku proslavu Trećeg tisućljeća.

8.1.7 aktivno djelovanje na poništavanju međunarodnih dugovanja do 2000. godine, kako bi to bila prava jubilarna godina u skidanju tereta s potlačenih

8.1.8 promicanje uloge žena u svim djelatnostima Federacije, te uporabe jezika koji uključuje i njih u svim djelatnostima i na svim razinama

8.1.9 pristup, putem Izvršnog vijeća i/ili Glavnog tajništva, nadležnim crkvenim vlastima u pogledu uključivanja u redoviti program sjemeništa i crkvenih fakulteta predmeta »*čitanje Biblije u Crkvi*« (s povijesnim, hermeneutskim i pastoralnim pristupom), te o nekršćanskim kulturama, religijama i filozofijama s obzirom na plodan dijalog između njih i biblijske poruke

8.1.10 pristup, putem Izvršnog vijeća i/ili Glavnog tajništva, nadležnim vlastima u pogledu suradnje u obnovi lektionara

8.2 Pojedini članovi Federacije obvezuju se na

8.2.1 nastavak proučavanja Završne izjave iz Bogote i dokumenta Papinske biblijske komisije *Tumačenje Biblije u Crkvi*, kako bi se uvid u ove dokumente primijenio u različitim i višestrukim kontekstima u kojima članovi djeluju

8.2.2 poklanjanje izričite pozornosti biblijsko egzegetskom dijelu radnih grupa i sastanaka u kojima sudjeluju, da bi došli do modela načina na koje se znanstvena egzegeza i pastoralna mudrost mogu uzajamno obogaćivati

8.2.3 davanje prvenstva odgoju, kako laika tako i klerika, za biblijski pastoral. Programi za takav odgoj

8.2.3.1 uključit će razborito utemeljenje načela egzegeze

8.2.3.2 neće biti ograničeni učionicama, nego će iskustvom pripremiti ljude za »dijalog života« s drugim kulturama, s drugim vjerskim tradicijama, sa siromašnima i zapostavljenima. Od izuzetnog je značaja dijalog s krhkim urođeničkim kulturama.

8.2.4 zalaganje da se kod liturgijskih slavlja Božje Riječi i kateheze postojeći oblici učine djelotvornijima, te razviju novi oblici; uvijek vodeći računa o odnosu između Biblije, života, te liturgije i kateheze

8.2.5 promicanje takvog propovjedničkog stila koji vodi računa o svjedočenju zajednice o načinu na koji je Božja Riječ za njih bila izvor života

8.2.6 stvaralački ulazak u svijet mladih, kako bi Božja Riječ mogla postati izvor života u njihovim nadama i njihovim nesigurnostima

8.2.7 veću upotrebu suvremene komunikacijske tehnologije, poput video proizvoda, baza podataka, Interneta

8.2.8 trajno i detaljno proučavanje svih dokumenata ove Plenarne skupštine – tekstova značajnijih izlaganja, tematskih dokumenata o kontekstu biblijskog čitanja, izvješća s radnih grupa, kao i ove Završne izjave – te stvaralačku primjenu ovdje sadržanih poticaja u svome biblijskom pastoralu.

8.3 Ove su obveze doista mnoge i raznolike, no one odražuju naše uvjerenje da je moguća žetva doista velika. U ovom povijesnom trenutku, patnja u svijetu i izazovi koji stoje pred Crkvom previše su očiti. Mi, ipak, vidimo izazove kao pozive na predanje i kreativnost, obdareni nadom riječima četvrtoga Evanđelja: »Ne govorite li vi: 'Još četiri mjeseca i evo žetve?' Gle, kažem vam, podignite oči svoje i pogledajte polja: već se bjelasaju za žetvu« (Iv 4,35).

*S engleskog preveo:
fra Darko Tepert*